

relevante amter og trafikkselskaber, som det vil være uhensigtsmæssigt at ændre for en så begrænset periode, som der her er tale om.

I deres tilbud om midlertidigt at forestå togdriften på strækningen Århus-Struer har DSB således ej heller fremkommet med et ønske om at ville modtage passagerindtægterne på strækningen.

Afslutningsvist skal jeg oplyse, at størrelsen på DSB's vederlag for at udføre togdriften på strækningen Århus-Struer og størrelsen af den reduktion, der tilsvarende foretages i Arrivas vederlag, selsagt afspejler, at Arriva fortsat vil modtage passagerindtægterne fra strækningen Århus-Struer.

Spm. nr. S 2379

Til skatteministeren (11/3 03) af:

Morten Homann (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor i momslovgivningen, der er tillagt ministeren beføjelser til personligt at foretage ændringer af praksis vedrørende momslovgivningen?«

Begrundelse

Skatteministeriets propagandaafdeling har den 27. februar 2003 udsendt en pressemeddelelse, hvori det bl.a. anføres: »skatteministeren, der har besluttet, at praksis skal ændres, så kortlægning af vandressourcer m.v. for fremtiden bliver omfattet af den momsmæssige forståelse af vandforsyning«. Selve beslutningen er fornuftig nok, men det må anses for betænkeligt, hvis fortolkning af momslovgivningen foretages af skatteministeren personligt, herunder at skatteministeren personligt imødekommer klager over momsafgørelser og momspraksis. Det bedes derfor oplyst, hvilken lovhjemmel der er til, at skatteministeren personligt ændrer praksis.

Svar (25/3 03)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

For et stykke tid siden henvendte et vandværk sig til mig, og gjorde opmærksom på, at der var situationer, hvor der skulle betales moms to gan-

ge af samme ydelse. Der var tale om et gebyr, amtskommunerne kan pålægge vandværker. De udgifter, gebyret skulle give dækning for, indeholdt moms. Denne moms havde amtskommunen ikke fået fradrag for, fordi amtskommunerne ikke er momsregistreret af deres administrative aktiviteter. Gebyret indgik i de afgifter, forbrugerne skulle betale. Afgifterne er momspligtige, og forbrugerne kom således til også at betale moms af det momsbeløb, der var en del af gebyret. Det var et resultat, der ved nærmere overvejelse ikke forekom rimeligt.

Spørgsmålet blev herefter overvejet nøje af Skatteministeriets embedsmænd. Resultatet af disse overvejelser var, at embedsmændene mente, at det var muligt at fjerne urimeligheden, uden at et lovgivningsinitiativ var nødvendigt.

Jeg modtog derfor en indstilling fra mine embedsmænd om, at man inden for den eksisterende lovgivning foretog en praksisændring. Denne praksisændring indebar bl.a., at amtskommunerne skulle lade sig momsregistrere for den pågældende aktivitet. Så kunne amtskommunen trække momsen fra, og gebyret kunne fastsættes, uden at det behøvede at give dækning for momsen. Forbrugeren skal selvfølgelig stadig betale moms af afgiften til vandværket, men ikke længere af den del, der svarer til det momsbeløb, amtskommunen havde betalt.

En praksisændring kan foretages af en forvaltningsmyndighed, så længe praksisændringen ligger inden for de rammer, lovgivningen har sat. Der var imidlertid tale om en praksisændring, der bl.a. indebar økonomiske implikationer af en vis ikke ubetydelig størrelse. Mine embedsmænd skønnede derfor, at praksisændringen i den foreliggende situation ikke burde gennemføres af embedsmændene alene på ministerens vegne, men at det var nødvendigt med en egentlig beslutning på ministerniveau.

Dette er ikke noget, der gælder specifikt for momsloven. Det er et generelt princip, at ministre kan blive inddraget i de beslutninger, der træffes inden for deres ressort, når det handler om sager af større betydning. Det er baggrunden for, at jeg har givet min tilslutning til den praksisændring, mine embedsmænd foreslog. I øvrigt er det således, at de afgørelser, ToldSkat træffer med baggrund i denne praksisændring kan påklages på normal vis til klageinstanserne.